

Arrest

nr. 258 294 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2019 dienen verzoekende partij en haar echtgenote en dochter een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 8 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen verzoekende partij en haar gezin een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad), die bij arrest nr. 258 293 van 15 juli 2021 het beroep verwerpt.

Op 8 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 maart 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw:

Naam, voornaam: D., G. geboortedatum: (...)1963
geboorteplaats: Artashat Areyshit nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Brussel, 08.03.2021”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekende partij voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 7, 74/13, 74/14, 1, § 1, 11°, 1, § 2 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 33 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het hoorrecht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“7.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

7.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door het artikel 7, eerste lid 1° Vw.

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zijn in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. "

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- 7.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskennis van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoekster niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoekster wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoekster had dan immers kunnen duiden dat zij gedurende lange tijd in legaal verblijf heeft gezeten, en dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofde van verzoekster.

Zij verblijft hier al bijna 12 jaar én heeft al verschillende pogingen ondernomen om haar verblijf te regelen.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om "een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?
Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?
Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekster.

Op geen enkel ogenblik werd de verzoekster uitgenodigd om documenten te verschaffen die haar tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie in de Belgische samenleving aantonen.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

7.2.2.

TWEEDE ONDERDEEL

Aangaande het artikel 8 E. V.R.M. en het artikel 3 E. V.R.M.

De verzoekster kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Verzoekster heeft een verblijf van bijna 12 jaar in België.

Verzoekster heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, spreekt Nederlands, en kan werkbeloftes voorleggen.

Dat omwille van deze elementen van integratie dan ook een nieuwe regularisatie conform het artikel 9bis Vreemdelingenwet werd ingediend op datum van 30/09/2019.

(zie stuk 3)

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. De gemachtigde motiveert louter dat de verzoekster niet in het bezit is van de nodige visa om in België te verblijven.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt. Zoals reeds eerder aangehaald hebben de verzoekster en haar gezin steeds hun uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks hun preciaire verblijfssituatie.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing. Het gezin is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving.

Verzoekster en haar gezin hebben aldus wel degelijk een duurzame band met België.

Een terugkeer naar Armenië zou aldus een schending betekenen van het artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is gelet op alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

7.3.

EINDBESLUIT

De verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 08/03/2021 en ter kennis gebracht op datum van 26/03/2021 te schorsen en te vernietigen."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat zij niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partij voert aan dat in de bestreden beslissing enkel wordt gemotiveerd dat ze werd genomen omdat zij niet in het bezit is van geldige documenten zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij acht deze motivering onzorgvuldig, omdat niet met alle feitelijkeheden van het dossier rekening werd gehouden. Zij verduidelijkt dat, was zij gehoord geweest, zij bepaalde zaken had kunnen vermelden waarmee de verwerende partij dan rekening had kunnen houden.

Verzoekende partij voert de schending aan van het hoorrecht zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Er wordt vooreerst op gewezen dat verzoekende partij op 30 september 2019 een tweede aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, samen met haar dochter en haar echtgenoot, en verschillende aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvragen werden niet ingewilligd. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen nadat de aanvraag van 30 september 2019 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard op 8 maart 2021. In het kader van deze aanvraag konden alle humanitaire elementen aangevoerd worden die zij wenste.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De elementen die verzoekende partij in het kader van haar hoorrecht aanhaalt zijn: zij heeft lange tijd legaal verbleven in België, er is sprake van een verregaande integratie, zij verblijft hier al bijna 12 jaar en heeft al verschillende regularisatieprocedures opgestart. Verzoekende partij meent dat de verwerende partij de afweging had moeten maken inzake de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval en dat moest worden nagegaan of er humanitaire redenen zijn die in rekening moesten worden gebracht en of er minder verregaande oplossingen waren. Verzoekende partij werd evenmin uitgenodigd om documenten voor te leggen die haar tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie in de Belgische samenleving aantonen.

Er wordt opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het feit dat verzoekende partij op 30 december 2009 België binnenkwam, hier een verzoek om internationale bescherming indiende en ook verschillende aanvragen op grond van artikel 9ter en een op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij was er dus van op de hoogte dat verzoekende partij al bijna 12 jaar in België verblijft en zich in die periode mogelijk geïntegreerd heeft. Dat verzoekende partij dit opnieuw zou kunnen hebben meegedeeld, heeft dus niet als gevolg dat de verwerende partij een andere beslissing zou hebben genomen, gezien zij hiervan al op de hoogte was.

Waar verzoekende partij verwijst naar een langdurig legaal verblijf, kan zij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij tussen 30 december 2009 en 22 oktober 2010 (de duur van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming) een tijdelijke verblijfstitel had en van 6 oktober 2010 tot 27 juli 2011 (de duur van de behandeling van de ontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet). Sindsdien heeft verzoekende partij geen enkel legaal verblijf meer gehad, gezien de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet telkens onontvankelijk verklaard werden. Er is bijgevolg geen sprake van een “lang” legaal verblijf in België dat verzoekende partij had kunnen meedelen. Dat verzoekende partij van 30 december 2009 tot 27 juli 2011 (anderhalf jaar) in België mocht verblijven, doet hieraan geen afbreuk.

Bovendien heeft verzoekende partij op 30 september 2019 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend waarin zij alle elementen kon aanhalen die volgens haar konden verantwoorden waarom zij haar aanvraag diende in te dienen in België. Uit de beslissing van 8 maart 2021 blijkt dat de verwerende partij de elementen van tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie heeft beoordeeld. Het feit dat verzoekende partij niet uitdrukkelijk werd verzocht om *“documenten te verschaffen die zijn tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie in de Belgische samenleving aantonen”* brengt in casu niet mee dat er sprake is van een schending van het hoorrecht in het kader van de verwijderingsmaatregel. Verzoekende partij toont bovendien niet aan dat er in hare hoofde sprake was of zou zijn van tewerkstelling, laat staan dat daarmee geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoekende partij kan dus niet voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval. Verzoekende partij toont niet aan dat al deze elementen, die gekend waren door de verwerende partij, hadden kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure. Een schending van het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

Nu blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de feitelijke eigen aan de situatie van verzoekende partij, toont verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief zijn of kennelijk onredelijk. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet in het bezit is van de vereiste documenten en dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet negatief werd afgesloten op 8 maart 2021. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Zij wijst erop dat zij al bijna 12 jaar in België verblijft, dat zij zich heeft geïntegreerd, dat zij werkbeloftes kan voorleggen, Nederlands spreekt en een nieuwe aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 30 september 2019. Verzoekende partij meent dat er geen sprake is van

een zorgvuldig onderzoek, gezien geen rekening werd gehouden met de duurzame band met België die zij en haar gezinsleden hebben en dus met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verblijfsaanvraag van de familie, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard op 8 maart 2021 door de verwerende partij. Verzoekende partij zet niet op concrete wijze uiteen waarin de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing genomen werd in het kader van een gebonden bevoegdheid, met name op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat verzoekende partij niet zomaar de schending van het redelijkheidsbeginsel kan aanvoeren.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden gemaakt.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt

heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoekende partij voert aan dat zij een verblijf van bijna 12 jaar heeft in België, dat zij zich geïntegreerd heeft, Nederlands spreekt, werkbeloftes kan voorleggen en een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij en haar gezin zijn volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving.

Voorafgaand aan de bestreden beslissing werd een beoordeling gemaakt van de ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De elementen die verzoekende partij aanhaalt zijn tevens aangehaald in de aanvraag 9bis en beoordeeld op 8 maart 2021. Verzoekende partij die, tegelijk met het bestreden bevel, kennis kreeg van de beslissing in het kader van de 9bis aanvraag, toont niet aan welk belang zij heeft bij het hernemen van de motieven in het bevel.

Bovendien wordt opgemerkt dat inzake het familiaal leven, aan de echtgenoot en de meerderjarige dochter op dezelfde datum bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij wordt dus niet van haar familie gescheiden en zij moeten allemaal het Belgisch grondgebied verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij voert in het middel haar privéleven aan. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat het privéleven van verzoekende partij zich voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Haar asielpprocedure, die op 30 december 2009 opgestart werd, werd op 22 oktober 2010 afgesloten door een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 27 juli 2011 werd de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Vanaf toen tot heden verblijft verzoekende partij illegaal op het grondgebied. Zij heeft evenmin gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die ten opzichte van haar werden genomen of haar werden afgegeven op 21 september 2011, 13 april 2012 en 4 december 2013. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven

dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* wordt niet aangetoond dat eventuele opgebouwde contacten in België en integratie een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten of de stopzetting van deze integratie als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen, evenmin als het leren van een landstaal of het kunnen voorleggen van een werkbelofte.

Verzoekende partij toont in deze stand van het geding niet het bestaan aan van een privéleven in België dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg op dit ogenblik niet aangetoond.

Verzoekende partij toont evenmin een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel in dit verband.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partij vermeldt in de aanhef van het enig middel de schending van de artikelen 7, 74/13, 74/14, 1, § 1, 11° *juncto* 1, § 2 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 7 en 33 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, maar laat na om op concrete wijze uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekende partij zet in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN